

ANTUN MIHANOVIĆ

Horvát szülőhaza

Szülőföldünk, szép vidékünk,
 Drága otthon, hősi rög, te,
 Ósi dicső örökségünk,
 Szent maradj már mindörökre!
 Drága vagy, ha hír virágoz,
 Drága nékünk, mert egyetlen,
 Kedves ott is, hol lapályos,
 Kedves ott, hol égbe szökken!

Derűs homlok, derűs kékség,
 Langy éjszakák, langy kebelek.
 Héu nyarakban héu serénység,
 Csilló csermely, csilló szemek:
 Piros orcák, piros borok,
 Hegyek orma, vállak orma,
 Mennykő ropog, csípő ropog,
 Szülőházánk ilyenforma!

Sarló szisszen, leng a kasza,
 Tarlón vének hajladoznak,
 Szekér zörög liszttel haza,
 A menyecske pihen, szoptat:
 Barom legel, kürtszó riad,
 Hej, zсібongás kél az éjben,
 Tűz köré gyűl ifjú meg agg; –
 Szülőházánk ilyen éppen!

Tűz homályból szétsugárzik,
 Hinti fényét víg mezőknek,
 Szirtek között visszhang játszik,
 Tambura szól szeretőknek:
 Kóló fúrge kóló kerül
 Körbe minden balmot, völgyet,
 Ifja ropja köröskörül; –
 Testvér, ez a szülőfölded!

Una habját köd belepte?
Miéink e gyászos jajok?
Ki hí halált ily epedve?
Szabadok ők, avagy rabok?
„Hadra, testvér, hadra, bajnok.
Lóra huszár, rajta talpas,
Fogd a puskát, kösd a kardot,
A mi hadunk diadalmas!”

Zúg a vihar, oszlik a köd, –
Hajnal hasad, éj ellebben, –
Múlik a bú, öröm röpköd, –
Üdv, szabadság, – hull az ellen!
Gyászló anya, immár vigadj,
Hősi módon, horvát módra
Halt megannyi derék fiad,
Szülőföldért vérit ontva!

Sebes Száva vize, áradj,
Erőd győzze le a Dunát,
Zúgva híreld a világnak:
Szereti a horvát bonát,
Míg földjét nap heve szítja,
Míg viharban tölgye ropog,
Míg holtjait hant borítja,
Míg eleven szíve dobog!

CSORDÁS GÁBOR fordítása